

INDREK KOFF

http://et.wikipedia.org/wiki/Indrek_Koff

Indrek Koff (1975) on eesti tõlkija ja kirjanik. Indrek Koff lõpetas Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumi ning Tartu Ülikooli bakalaureuseõppe prantsuse keele ja kirjanduse alal. Ta on end täiendanud erinevatel tõlkide ja tõlkijate ning tõlkeõppejõudude koolitustel Eestis, Prantsusmaal ja Taanis.

Lisaks vabakutselisele tööle tõlgi ja tõlkijana on Indrek Koff töötanud tõlkijana ning õppejõuna. Alates 2003. aastast on ta Indrek Koffi tõlketalu OÜ juhataja.

Eesti Tõlkide ja Tõlkijate Liidu liige.

Eesti Kirjanike Liidu liige.

<https://vimeo.com/teejakohvi> Minu eesnimi on Indrek ja perekonnanimi Koff. Olen tõlkija, kirjanik ja isa, ehkki sama hästi võiks öelda, et olen isa, tõlkija ja kirjanik. Või siis kirjanik, tõlkija ja isa. Kõik need rollid on mu elus ühtviisi tähtsad ja tähtsuse järjekorda neid seada ei saa. Pole võimalik! Ehkki tegelikult käib isa vist ikka kõige ees ja tööasjad tulevad alles pärast.

Jan Kaus. **Indrek Koff – ei noh, täitsa normaalne mees ju.** Sirp, 2010, 24. sept

<http://www.sirp.ee/s1-artiklid/c7-kirjandus/indrek-koff-ei-noh-taeitsa-normaalne-mees-ju/>

[...] **Räägi, kuidas ja millal tärkas sinus sügavam huvi kirjanduse vastu? Kas näiteks su gümnaasiumiaegsed õpetajad saavad praegu öelda, et Koffi ilukirjanduslikud huvid ilmsesid selgelt juba koolipõlves?**

Lapsena olin tihti haige ja mis sa hing siis kogu selle ajaga ikka peale hakkad – lesid voodis ja loed. Õnneks ei olnud ETVs ja Kesktelevisioonis päeva ajal vist saateid ka. Mõni raamat kulus ikka päris pähe. Väga oluline suunaja oli vanem sõber Andrus Joonas, kelle seltsi sattusin umbes 13-aastasena. Olime väga vaimlised, ikka kohe rõhutatult vaimlised, lugesime päris palju ja päris huvitavat kirjandust. Igatahes hea kirjandusõpetaja Elma Künnapas ja teisedki [Pärnu] Sütevaka kooli õpetajad ei pidanud mulle eriti peale käima, et ma ometi raamatu kätte võtaksin. Umbes kümnendas klassis kirjutasin klassivendade eeskujul natuke rämeluulet ka, tegime isegi ühe samizdat-luulekogu, aga siis jäi kirjutamine aastateks soiku, polnud sellist mõtetki, et võiks midagi kirjutama hakata. [...]

Ardo Kaljuvee. **Eva ja Indrek — täiesti tavalised Koffid.** Eesti Päevaleht, 2006, 16. det

<http://epl.delfi.ee/news/kultuur/eva-ja-indrek-taiesti-tavalised-koffid?id=51068350>

Kust on pärit nimi Koff, mis pole ju Eestis teab kui levinud? Indrek vastab, et ju see on tõenäoliselt mõne vene või juudi nime lõpp, millel kunagi on esimene osa ära kadunud. (Samamoodi nagu soomlaste Sinebrychoffi õlle nimeks on saanud lihtsalt Koff.)

Minikirjastus Härra Tee & proua Kohvi Facebookis: <https://www.facebook.com/teejakohvi/timeline>

TÖLKIJAJA INDREK KOFF

Mil viisil jõudsid prantsuse keeleni?

Koolis oli valida saksa ja prantsuse keele vahel ja siis polnud muidugi kahtlust – esprii, Piaff, Parii, amuur! Aga erialaks sain selle keele küll üsna juhuslikul teel: parim sõber läks [Tartu Ülikooli prantsuse keele ja kirjanduse erialale] proovima, mina unustasin ta mõjul oma muud plaanid ja läksin kaasa. Ja juhtus nii, et sõber ei saanud sisse, aga mina sain. Alles hiljem sain aru, et olen üsna õigesse kohta sattunud. Saatus? [...]

Mis võlub sind Eric-Emmanuel Schmitti juures?

Lihtsus vist, ja julgus lihtsalt kirjutada. Pisut liialdades võib öelda, et kodumaal peab osa peenemaid asjatundjaid teda labaseks autoriks, kes vorbib raha pärast massidele eneseabiraamatuid. Võib ju ka nii, aga mina ei saa sellega kuidagi päri olla. Schmitt kirjutab ju tõesti palju ja üks ta loomingus ole igasugust, aga mõni pärl särab ikka väga eredalt. Mu enda lemmik on „Oscar ja Roosamamma”, kus Schmitt kõneleb väga ilusalt ja õrnalt ja julgelt nii rasketest asjadest nagu lapse haigus ja surm. Üllar Saaremäe ja Ines Aru on seda Rakvere teatris juba mitu hooaega mänginud ja mängivad küllap veelgi – nad on leidnud koduse ja kuidagiviisi õige mooduse neid raskeid asju publikuga jagada ja sellest vist saadakse aru. Nad oskavad teha nii, et ei lähe läilaks pisarakiskumiseks, aga ei ole ka läbinisti must ja masendav, vaid rohkem tõstab ikka ülespoole. Nii, nagu Schmitt võiks seda minu arvates mõelnud olla.

Eric-Emmanuel Schmitt (sünd. 1960) on ilmselt üks tänapäeva prantsuse enim mängitud näitekirjanikke. Niisamuti on suur lugejamenüü nii kodus kui kaugemalgi saanud osaks tema proosateostele. Algselt pidid jutustused "Oscar ja Roosamamma", "Härra Ibrahim ja Koraani öied" ning "Milarepa" moodustama triloogia, hiljem lisandus tsüklisse ka "Noa laps". Neid omamoodi filosoofilisi muinasjutte ühendavaks teemaks on religioon, nagu juba pealkirjadki aimata lasevad: esimeses kristlus, teises islam, kolmandas budism ning viimases judaism.

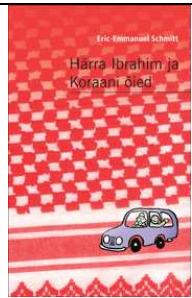
Eric-Emmanuel Schmitt. **Oscar ja Roosamamma:** jutustus. Prantsuse keelest tõlkinud Indrek Koff. Varrak, 2006. 80 lk.

Oscar on kümneaastane poiss, kes põeb ravile allumatut leukeemiat. Teda ümbritsevad täiskasvanud püüavad halva mängu juures head nägu teha. Ainus, kes julgeb öelda välja tõe, mida Oscar niigi aimab, on haiglas vabatahtlikuna töötav vanem proua, keda kutsutakse Roosamammaks.

Ta pakub poisile välja omamoodi mängu, milles nad lepivad kokku, et iga Oscari päev läheb arvesse kümne aastana. Nii kujutab väike poiss endale ette elu, mis ei saa küll kunagi tegelikkuseks, pole aga seepärast vähem tõeline.

Roosamamma õhutusel hakkab ta saatma iga päev kirju Jumalale, milles ta jutustab vägagi vaimukalt ja elavalt oma kujuteldavat teismelisepõlvest, abiellumisest, lastest, oma muredest ja rõõmudest.

Tänu sellele sõprusele ja kirjutamisele leiab Oscar taas elurõõmu, tahtmise leppida vanematega ja julguse vastu minna oma saatusele.

Eric-Emmanuel Schmitt. **Härra Ibrahim ja Koraani öied:** jutustus. Prantsuse keelest tõlkinud Indrek Koff. Varrak, 2006. 61 lk.

Pariisis, Sinisel tänaval elav juudi rahvusest 11-aastane Mooses, kes varastab vürtspoest konserve ja käib vahetevahel Paradiisi tänaval lõbutüdrukutega aega veetmas, tutvub araablasest vürtspoodniku härra Ibrahimiga. Nende vahele sugeneb aegamööda sõprus, mis muudab võrratult rikkamaks mõlema elu. Kui Moosese depressiivne advokaadist isa poja maha jätab, lähevad Mooses ja Ibrahim reisile Ibrahim'i sünnipaika, kus saabuvad kõige olulisemad pöörded mõlema sõbra elus.

See meisterlikult kirjutatud ühtaegu kurb ja naljakas romaan arutleb lihtsalt ja elegantselt nii elu kui surma üle. Autor on öelnud, et tahtis selle raamatuga meelde tuletada, et islam ei tähenda tingimata terrorismi ja oli väga liigutatud, kui kuulis, et raamatul põhinevat näidendit mängitakse ühes Iisraeli teatris kordamööda ühel õhtul heebrea, teisel araabia keeles.

Indrek Koff sai 2014. a. detsembris Paabeli Torni auhinna Jean-Claude Mourlevat' teose «Ookeani kutse» tõlkimise eest eesti keelde.

Rahvusvahelise Noorsookirjanduse Nõukogu (IBBY) Eesti osakond on juba üksteist aastat välja andnud Paabeli Torni auhinda, mis omistatakse parimale eesti keelde tõlgitud teosele (tõlkijale, kirjastajale ja teose autorile) laste- ja noortekirjanduse vallas.

Jean-Claude Mourlevat. **Ookeani kutse:** jutustus. Prantsuse keelest tõlkinud Indrek Koff. Draakon ja Kuu, 2013. 160 lk

Ühel tormisel ööl äratab väike Yann oma kuus vanemat venda ja kutsub nad endaga kaasa kodust ja vägivaldse isa eest põgenema. Köhkle mata järgnevad poisid oma tummale väikevennale ööpimedusse. Nii algab müstiline teekond ookeani äärde ja unustamatu lugu vennaarmastusest.

INDREK KOFFI KIRJUTATUD LASTERAAMATUD

Enne kooli: Unejuturaamat lastele kes oskavad juba ise lugeda, ja neile ka, kes veel ise ei oska, aga kelle ema ja isa oskavad. Illustreerinud Ander Varustin. Kirjastuskeskus 2009. 88 lk

Esimese lastejutu ajakirja Täheke kirjutas Indrek Koffi tütar Mariale koolimineku puhuks ja siis tulid veel mõned, kuni kokku sai terve raamatu jagu. Huvi pärast lasid Indrek ja Eva neid oma lastel hinnata – ja punkte anti kümnepallisüsteemis kuuest kaheteistkümmeni! Eva tsiteerib rõõmuga tütre hinnangut: “Mina annan kaksteist punkti kümnest!” <http://epl.delfi.ee/news/kultuur/eva-ja-indrek-taiesti-tavalised-koffid?id=51068350>

„Ah, issi, ah? Kas sa räägid meile ise mõne loo?”

- Ma siin just mõtlen selle peale, et kas mul oleks mõni lugu, mida te veel ei tea. Või kas mul tuleks nüüd kohe mõni jutt pähe, mida ma ise ka veel ei tea.

- Jah, jah, räägi jah ise! Tuleb küll! Räägi! Sa ei ole nii ammu ise midagi jutustanud. Siis mul tuleb uni ka paremini peale. [...]

Mis mul üle jäi? Ma pidingi hakkama neile rääkima, et nad ilusasti kuss jääksid ja õigel ajal magama saaks. Laps peab ju hästi magama, siis ta on järgmisel päeval jälle rõõmus ja tore ja vahva laps.

Et kes need NAD on, kes minu käest jutu välja nõudsid? Need on Maria ja Joonas. Maria on seitsmeaastane ja läheb järgmisel nädalal kooli. [...] Joonas on nelja-aastane. Või tegelikult nelja ja poole aastane, mis on peaaegu sama hea, kui varsti viiene.“

[Issi jutustabki loo nohusest taskurätikust, kes pasundab nii kõvasti nuusata, et temast saab rongipasun. Ja munatädist, kelle väike hall kana munes kandilise muna. Ja veel palju lugusid, millele lapsed oma vaheküsimistega ootamatuid käänakuid annavad.]

„Aga issi, kuule, ütle, kas sa neid lugusid üles ka kirjutad? Et nad meelde jääks ja et saaks teinekord jälle jutustada?”

- Kui ma sulle ausalt tunnistan, siis mõne loo olen kirjutanud küll.

- Aga kas neist tuleb siis raamat?[...]

- Võib-olla tõesti, eks me näe. Aga see raamatu-jutt tuletaski mulle meelde ühe loo... [...]

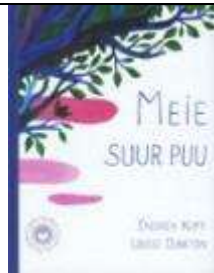
- Noh, mis siis nüüd, Maria? Miks sa nii vaikseks jäid? Kuule, armas koolilaps, ega see sul ometi pisar ei ole seal silmanurgas?

- On küll. Mul on natuke kurb meel. Sest ma pean homme kooli minema... [...] Siis on kõik teistmoodi. Siis ma pean hakkama õhtuti kodus õppima ja vara magama minema ja siis sa äkki enam ei räägigi meile õhtuti jutte...

- Lapsukene, muidugi ma räägin teile. [...] Meil on palju ilusaid ja toredaid jutte veel ees. Nüüd sa võid küll täitsa rahulikult silmad kinni panna ja magama jääda, eks?

- Jah, nüüd mulle tundub küll, et ma ei ole enam nii hirmus kurb.

- Siis head ööd ja ilusaid unenägusid!

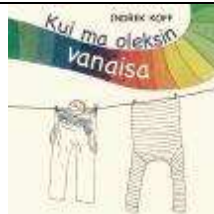

Meie suur puu: jutt. Illustreerinud Louise Duneton. Päike ja Pilv 2012. 48 lk.

Väikese poisi suu läbi jutustatud lookesed vanaema ja vanaisa aias kasvavast suurest puust. Pajatused on muidugi vanemad ja targemad kui poiss ise. Raamat märgiti ära 2011. aastal Põlvepikuraamatu konkursil.

„[...] Aga minu vanavanavanaisa oli ühe vana pildi peal. Ta istus selle suure puu all ja mängis ühte pilli, millel oli palju pisikesi nuppe peal. Ja tal oli suur valge koer. Kui mina suureks saan, siis ma mängin oma issi pilli. [...] Mina tahan ka meie puu otsa ronida, aga ma olen liiga väike, sest kõige alumine oks on minu jaoks liiga kõrgel. Nii et praegu ma saan ainult palli üles visata. Selle puu istutas vana Sander nii kaua aega tagasi, et mitte keegi ei tea, kui kaua. Ja tema koore sees on nii sügavad kortsud, et isegi vanaisal ei ole selliseid.“

Epp Petrone https://perejakodu.ee/blogi-2/epp_petron_ raamatublogi/1AA2C: Minu isiklik lemmik kogu sellest raamatusaagist on aga Indrek Koffi “Meie suur puu”. Ka sellel on imeilusad ja samas rahulikud pildid, suur väärikas formaat, aga meie peres ei ole sellest saanud lapse iselugemise-raamatut. See on just nimelt teos, mille jaoks on vaja (vana)vanema häält ja lapsukest külje alla, sest see raamat räägib ajatutest väärtustest. Suur puu, kes on maja hoovis kasvanud juba sellest ajast, et mäletab vanavanavanaisa lugu. Ja palju muud. Imeliselt lihtne ja samas mitmekihiline raamat, mis vermbi lugejat, mis iganes vanuses ta on. Aitäh!

Kui ma oleksin vanaisa: jutt. Illustreerinud Marion Undusk. Päike ja Pilv, 2013. 80 lk

Raamat valiti Eesti Kultuurkapitali kirjanduse sihtkapitali 2014. a lastekirjanduse aastapreemia nominendiks

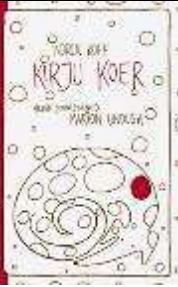
„Kui mina oleksin vanaisa, siis ma oleksin üks igavesti vägev vanaisa ja mul oleks palju lapselapsi. Vähemalt kümme, aga võib-olla hoopis kaksteist või kolmteist. Meil oleks koos hästi lõbus olla ja ma arvan, et ma vist meeldiksin neile isegi rohkem kui nende oma emad ja isad, sest ma ajaksin neile alati naeru peale ja mängiksin nendega kogu aeg igasuguseid põnevaid mängu ja lubaksin neil alati kõiki asju teha.“

<http://arvamus.postimees.ee/2790452/grupipilt-lifti-porgandi-ja-konnaga>:

Indrek Koffi teose minajutustaja asetab end vanaisa rolli ja loeb raamatus «Kui ma oleksin vanaisa» üles kõik tegevused, mida ta koos lapselastega ette võtaks, kuidas nendega suhtleks. Ta kordab ikka ja jälle üle, et tal vanaisana ei saaks mängides iial ei aeg ega jaks otsa. Ajaksime juttu, lapsed läheksid õue mängima, meile meeldiks õues palju rohkem kui toas, roniksime puude otsas, käiksime niisama metsas luusimas, õhtuti teeksime lõket, räägiksime põnevaid lugusid, vaataksime tähti, kuulaksime merekohinat, meil oleks põlved ja küünarnukid kogu aeg katki, me jookseksime paljajalu vihma all jne. Koff toob esile vanad head asjad ja tegevused. Kui maja, siis vana ja sopiline ja maal, kus naabriteks piimatädi, munatädi, salapärane onu Kolla. Kui mängida, siis õues. Ka vanaisa igavikuteele minek käiakse läbi: „Mu lapselapsed tuleksid siis minu matustele ja nad oleksid väga kurvad ja nutaksid ja neil oleks niisugune tunne, et mitte miski ei saa neid enam rõõmsaks teha. Ja et nad ei naera enam mitte iialgi. Aga mina oleksin neile surnuaiale igasuguseid kingitusi ja üllatusi ära peitnud ja nad peaksid need üles otsima. Ja see oleks nii lõbus mäng, et neil läheks igasugune kurbus meelest ära. Ja nad kilkaksid ja läheksid jälle rõõmsaks ja mõtleksid, et küll neil oli ikka vahva vanaisa. [...] Ma pärandaksin igale lapselapsele midagi sellist, mis talle mind meelde tuletaks ja mis talle eriti hästi sobiks. Näiteks oma piibu või vanaaegse mängurongi või hõbedast kaanega märkmiku.“

Krista Kumberg: **Kas Koffi või teed?** Läänlane, 2014, 18. apr <http://online.le.ee/2014/04/18/krista-kumberg-kas-koffi-voi-teed/>

Kirjanik rääkis lastele, et tema elus on vanaisal olnud iseäranis tähtis koht. Seepärast ta niisuguse raamatu kirjutas. Aga ta ei kirjelda seal oma vanaisa. Vaid paar seika (näiteks kollase köögikapi kommisahtel ja piparmündikommid seal sees) on võetud otse elust. Raamatule pildid teinud Marion Undusk on mõnel illustratsioonil midagi oma vanaisast Jaan Krossist edasi andnud.

Kirju koer: jutud. Illustreerinud Marion Undusk. Härra Tee & proua Kohvi, 2014. 62 lk
Raamat valiti Eesti Kultuurkapitali kirjanduse sihtkapitali 2014. a lastekirjanduse aastapreemia nominendiks
Raamat valiti 2014. a 25 kauneima raamatu hulka. Žürii: „Tasakaalukalt mõjuv, hea tüpograafiaga raamat.
Illustratsioonid arvestavad ja toetavad autori vaikset huumorit. Mõnusalt eatu tulemus, mida on lisaks lihtne ja hea lugeda.“

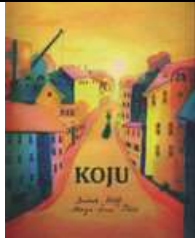
[Kunstnik] Marion Undusk uuest lasteraamatust "Kirju koer": pildid tulid enne lugusid. Läänlane, 2014, 26. nov
<http://laanlane.ee/article/marion-undusk-uuest-lasteraamatust-kirju-koer-pildid-tulid-enne-lugusid>

“Saime [Indrek Koffiga] tuttavaks, kui elasime kõrvuti korterites. Suhtlesime nagu naabrid ikka, kuni ühel päeval juhtus ta nägema paari pilti, mis ma enda jaoks olin joonistanud. Paar päeva hiljem ütles, et need meeldisid talle väga ja me võiks koos raamatu teha,” rääkis Undusk.

Aasta tagasi ilmuski Indrek Koffi raamat “Kui ma oleksin vanaisa”, mille oli illustreerinud Marion Undusk.

““Kirju koer” sai alguse ühest väiksest pildist, mille ma joonistasin Vanaisa raamatu pühendusse,” rääkis ta uuest raamatust. “Kui traditsiooniliselt valmib enne raamatu tekst ja antakse see illustraatorile, kes teeb pildid, siis seekord oli vastupidi. Mina joonistasin kõigepealt 60 pilti. Indrek võttis neist 16 pilti ja kirjutas igähe kohta loo.”

<http://kirjanduslikpaevaraamat.blogspot.com/2015/02/indrek-koff-koju-2014-kirju-koer-2014.html> “Kirju koer” koosneb kuueteistkümnest loost, mille inspiratsiooniallikaks on Indrek Koffile olnud Marion Unduski joonistused. Enamuses on tegemist loomalugudega (jännes, rebane, hunt), kuid seda mitte meile harjumuspärasest võtmest. Lugudel on alatooniks nukravõitu huumor ja kohati isegi natuke depressiivsed mõtisklused. Tegelased on sattunud oma eludega natuke ummikusse ning vajavad mingit tõuget, et uuesti tegutsema hakata. Minu lemmiklooks on “Lendama õppimise päev”, mis on kindlasti kogumiku kõige helgem tekst ning võtab vaatluse alla laste “äkki” suureks saamise vanemate silmade all. Sarnaselt raamatule “Kuju” leiavad lapsevanemad ja minusugused “igavesed lapsed” ka “Kirjust koerast” väikese lugemiselamuse ning illustatsioonide näol esteetilise naudingu.

Kuju: jutt. Illustreerinud Marja-Liisa Plats. Härra Tee & proua Kohvi, 2014. 48 lk
Peategelane, viieaastane Madis peab ühel päeval üksi lasteaiast koju minema. Nii nagu väike Indrek kunagi ammu-ammu. Aga see on üks teine jutt... Muidugi ei saa praegusel ajal niisugust olukorda päriselt tekkida, sest lasteaiad ei tohi lapsi ilma vanemata koju lubada. Nad võivad selle eest karistada saada. Aga kas küsib raamat sellest, mida tohib ja mida ei tohi? Kui raamat tahab sündida, siis ta ka sünnib! Ja siis võib välja tulla näiteks midagi niisugust:

„...Teised lapsed olid natuke kadedad ka, kui nad teada said, et Madis on nüüd nii suur poiss, et ta tohib ise tänaval käia. Seda Madis ei hakanud ütleva, et ta ainult ühe korra peab üksinda koju minema. Liiga palju asju ei ole mõtet korruga ütelda, muidu teised ei saa nii hästi aru.“ Rändame koos Madisega koduteel mööda prügitädist ja hirmutavast plangust, jõuame õnnelikult üle tee, kohtume naljaka onu Peetri, toreda onu Simbiino ja lahke tädi Annega, kellel on alati laste jaoks aega. Tänavalaternate valgel jõuame lõpuks vaatamata hirmutavale pimedusele vapralt koju ka: „Aga siis äkki läksid puud jällegi väikseks tagasi ja õues läks üldse kuidagi nagu soojemaks ja valgemaks. See oli vist sellepärast, et ema tuli ühelt poolt jooksupäev ja isa tuli teiselt poolt ka peaaegu jooksupäev ja mõlemad hüüdsid: „Madis!“ Nad jõudsid enam-vähem korruga Madise juurde, aga isa jõudis natuke varem, sest tal on palju pikemad jalad. Ta võttis Madisel kahe käega õlgade ümber kinni ja vaatas talle hästi tõsiste silmadega otsa. Madisel oli natuke imelik tunne, aga ta ei saanud seda eriti kaua aega tunda, sest siis jõudis ema ka Madise juurde ja kallistas teda kõvasti-kõvasti ja ohkas siis pikalt ja ilusasti. Ema ohkamine oli Madise meelest kurb, aga seda oli väga ilus kuulata, sest see oli selline kerge ja ilus ohkamine. Madis sosistas emale: „Nägid, et ma oskasin ise koju tulla? Ma olen suur poiss. Ja tubli poiss. Onju, ma olen?“ Ja ema sosistas tasakesi vastu: „Oled küll. Sa oled hästi suur ja hästi tubli poiss.“

<http://kultuur.postimees.ee/2959331/madis-jouab-koju> Raamat valiti 2014. a 25 kauneima raamatu hulka. Žürii: „Ilusad, nagu aegade hämarusse kiikavad sooja tonaalsusega illustatsioonid. Illustraator on teinud tööd mõnuga. Pilt ja tekst on kujundatud mõjuvaks tervikuks ning samas pakub raamat mitmeid pisikesi mängulisi ja põnevaid detaile. Materjalide valik sobib väga hästi lasteraamatule.“

http://www.goodreads.com/book/show/23399557-koju#other_reviews Selline raamat, mida peab mitu korda lugema. Kõigepealt loed õhinal läbi. Siis loed läbi ja vaatad pilte. Siis vaatad veel pilte. Ja siis loed rahulikult ning tunned, et hing on toidetud.

Indrek Koffi lasteraamat „Kuju”. Tutvustav video Hooandja projekti tarvis: <https://vimeo.com/93124385>

Stiiliharjutus nr 1: Indrek Koffi lasteraamatu „Kuju” trailer Hollywoodi stiilis 😊 <https://vimeo.com/96469382>

Stiiliharjutus nr 2: Indrek Koffi lasteraamatu „Kuju” retrotreiler 😊 <https://vimeo.com/95938152>

Stiiliharjutus nr 3: Indrek Koffi lasteraamatu „Kuju” trailer Bollywoodi stiilis 😊 <https://vimeo.com/96385726>

Ilusti: jutt. Illustreerinud Ulla Saar. Härra Tee & proua Kohvi, 2016. 54 lk
Lapsed on vanaemaga kodus. Nad otsustavad sel päeval olla väga tublid ja teha kõike ilusti – koristada, pesta pesu ja kühvetada. See tublidus võtab päris võhmale!

Õhtul tuleb ema koju, ja leiab, et tublid lapsed on usina tegutsemisega kogu korteri pahupidi pööranud ja ära mäkerdanud...

Ma elan hästi: jutt. Illustreerinud Ulla Saar. Härra Tee & proua Kohvi, 2016. 32 lk

Paulil on sõber.

Sandril on ka sõber.

Pauli sõber elab kaugel.

Sandri sõber elab veel kaugemal.

Aga mis vahet seal on, kus ta elab!

Elagu või maailma otsas, peasi et on sõber.